

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 89.214 van 4 augustus 2000

A. 91.553/XIII-1669

In zake : **HAINE** Marie-Louise,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Françoise COLLARD en Mr. Yves KEVERS,
advocaten,
rue des Anges 21
4000 Luik,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Wetenschappelijk Onderzoek,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Paul LAGASSE, advocaat,
Jamblinne de Meuxplein 41
1030 Brussel.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het op 5 mei 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij Marie-Louise HAINE de nietigverklaring vordert van het koninklijk besluit van 1 maart 2000 tot vaststelling van tijdelijke maatregelen voor het financieel en materieel beheer van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis;

Gezien de gelijktijdig ingestelde vordering, waarbij dezelfde verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde handeling vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer PAQUET, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 94 van de algemene procedureregeling en van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juli 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij deze worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 2 augustus 2000;

Gehoord het verslag van Mevr. DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. KEVERS, advocaat, die voor verzoekster verschijnt, en van Mr. LAGASSE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het advies van de heer PAQUET, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

Verzoekster staat aan het hoofd van het IVE departement van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis, het Muziekinstrumentenmuseum.

Bij artikel 2 van het bestreden besluit wordt Francis VAN NOTEN, hoofd van de instelling, ontheven van het ambt van ordonnateur “in afwijking van artikel 15 van het koninklijk besluit van de organieke voorschriften” en wordt dat ambt “gezamenlijk” toevertrouwd aan twee ordonnateurs. Het bestreden besluit bevat onder meer de nadere regels voor de uitoefening van het ambt van die ordonnateurs, waarvan sommige afwijken van de “organieke voorschriften” (daaronder moet worden verstaan het koninklijk besluit van 1 februari 2000 tot vaststelling van de organieke voorschriften voor het financieel en materieel beheer van de wetenschappelijke instellingen van de Staat die ressorteren onder de Minister tot wiens bevoegdheid het Wetenschapsbeleid behoort,

als Staatsdiensten met afzonderlijk beheer). Uit de aanhef van het bestreden besluit blijkt dat een audit is uitgevoerd waarbij ernstige leemten en tekortkomingen in het beheer van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis zijn vastgesteld die te wijten zijn aan bepaalde personeelsleden en dat de hoofdconservator aan de minister heeft gevraagd om hem van het materiële en financiële beheer te ontheffen. Volgens die tekst moet de overheid dus dringend maatregelen nemen om de continuïteit van het materiële en financiële beheer van de instelling te waarborgen.

Verzoekster stelt in haar vordering tot schorsing het volgende :

“ Op 6 maart 2000 vraagt verzoekster in een brief aan de heer Francis VAN NOTEN, hoofdconservator van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis of zij de volgende vergadering van de beheerscommissie mag bijwonen om er zoals gebruikelijk de dossiers over het Muziekinstrumentenmuseum voor te stellen en, ter uitvoering van de nieuwe organieke voorschriften voor het financiële beheer van de wetenschappelijke instellingen (koninklijk besluit van 1 februari 2000) te verzoeken het dagelijkse financiële beheer van het Muziekinstrumentenmuseum aan haar te delegeren zodat zij haar taken zoals vroeger kan blijven voortzetten. In die brief onderstreepte verzoekster het specifieke karakter van het Muziekinstrumentenmuseum ten opzichte van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis in hun geheel en wees zij erop dat de nieuwe zalen weldra opengesteld worden, waardoor een rechtstreeks beheer van het Muziekinstrumentenmuseum noodzakelijk wordt”.

Voorts stelt zij dat zij tevergeefs heeft gevraagd bepaalde punten op de agenda van de vergaderingen van de beheerscommissie te plaatsen, dat zij niet is uitgenodigd op die vergaderingen en dat zij niet of laattijdig op de hoogte is gebracht van de genomen beslissingen. Zij stipt aan dat zij disfuncties aan de ordonnateurs heeft meegedeeld;

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep; dat zij, na de verschillende bepalingen van de bestreden handeling te hebben geanalyseerd, opmerkt dat verzoekster niet aangeeft in welk opzicht die verschillende bepalingen haar nadeel berokkenen; dat zij ervan uitgaat dat sommige kritiek van de verzoekende partij eigenlijk gericht is tegen het koninklijk besluit van 1 februari 2000 waartegen geen beroep is ingesteld; dat zij in haar pleidooi er in het bijzonder aan heeft toegevoegd dat de taken van verzoekster van wetenschappelijke aard zijn en dat, wat het beheer betreft, het koninklijk besluit van 1 februari 2000 waarbij de organisatie “naar boven gecentraliseerd” is, geen betrekking heeft op verzoekster;

Overwegende dat verzoekster zich eerst op de terechtzitting heeft uitgelaten over de vraag of zij belang heeft bij het beroep; dat zij in het bijzonder heeft aangevoerd dat de beheerstaken die zij tot dan toe had vervuld niet werden gewijzigd door het besluit van 1 februari 2000, maar wel door het bestreden besluit;

Overwegende dat de voorzitter van de kamer waarbij de zaak aanhangig is gemaakt, met toepassing van artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State alleen uitspraak doet over het beroep tot nietigverklaring “wanneer na inzage van het administratief dossier blijkt dat de vordering kennelijk gegrond is”; dat, opdat die bepaling van toepassing is, het niet voldoende is dat één of zelfs twee van de aangevoerde middelen kennelijk gegrond zijn, maar dat het beroep ook kennelijk ontvankelijk moet zijn nog voordat de zaak ten gronde wordt onderzocht, zodat de kamervoorzitter overeenkomstig artikel 93, derde lid, van dat besluit “onverwijld na de terechtzitting” uitspraak kan doen;

Overwegende dat de verwerende partij in casu in haar nota met opmerkingen als exceptie heeft opgeworpen dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep; dat de in het verslag van de auditeur vervatte bewering dat het tweede middel ontvankelijk is op de grond dat verzoekster als hoofd van één van de departementen van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis getuigt van voldoende belang bij de inachtneming van de organieke voorschriften betreffende het beheer zowel van die wetenschappelijke instelling als van negen andere die onder de toepassing van die voorschriften vallen, een bewering die niet gestaafd wordt door verwijzingen naar regelgeving of naar rechtspraak, op zich niet voldoende is om verzoeksters belang bij de beroepen te motiveren; dat de debatten op de terechtzitting geen doorslaggevende gegevens in dat verband hebben opgeleverd; dat enerzijds niet duidelijk blijkt dat verzoekster door de bepaling van nadere regels voor de uitoefening van het ambt van ordonnateur, zoals vervat in het bestreden besluit, bevoegdheden zou verliezen die haar krachtens het besluit van 1 februari 2000 wettelijk toekomen; dat anderzijds evenmin blijkt dat verzoekster - zelfs niet in het derde onderdeel van het derde middel waarin ze betoogt dat de verwerende partij de aanspraken en verdiensten van de mogelijke kandidaten voor de uitoefening van een hoger ambt niet heeft onderzocht - zou beweren dat zij als ordonnateur had moeten worden aangesteld; dat de vordering bijgevolg niet kennelijk gegrond kan worden geacht; dat de zaak via de gewone procedure moet worden voortgezet,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De uitspraak wordt uitgesteld.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast het onderzoek omtrent de vordering tot schorsing voort te zetten.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe vakantiekamer, op vier augustus tweeduizend door :

mevr.	DAURMONT,	staatsraad, wnd. voorzitter,
mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

O. DAURMONT.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.